

Een schoone historie van de goede vrouwe Griseldis : welke zeer zuiverlyk is om te leezen, ende spreekt wat een mensch door patientie en geduld al verwerven mag, die hem in tegenspoed geduldiglyk gedraagt.

<https://hdl.handle.net/1874/360673>

er.

Pl. A

BM
Kop. VI, A. 8.

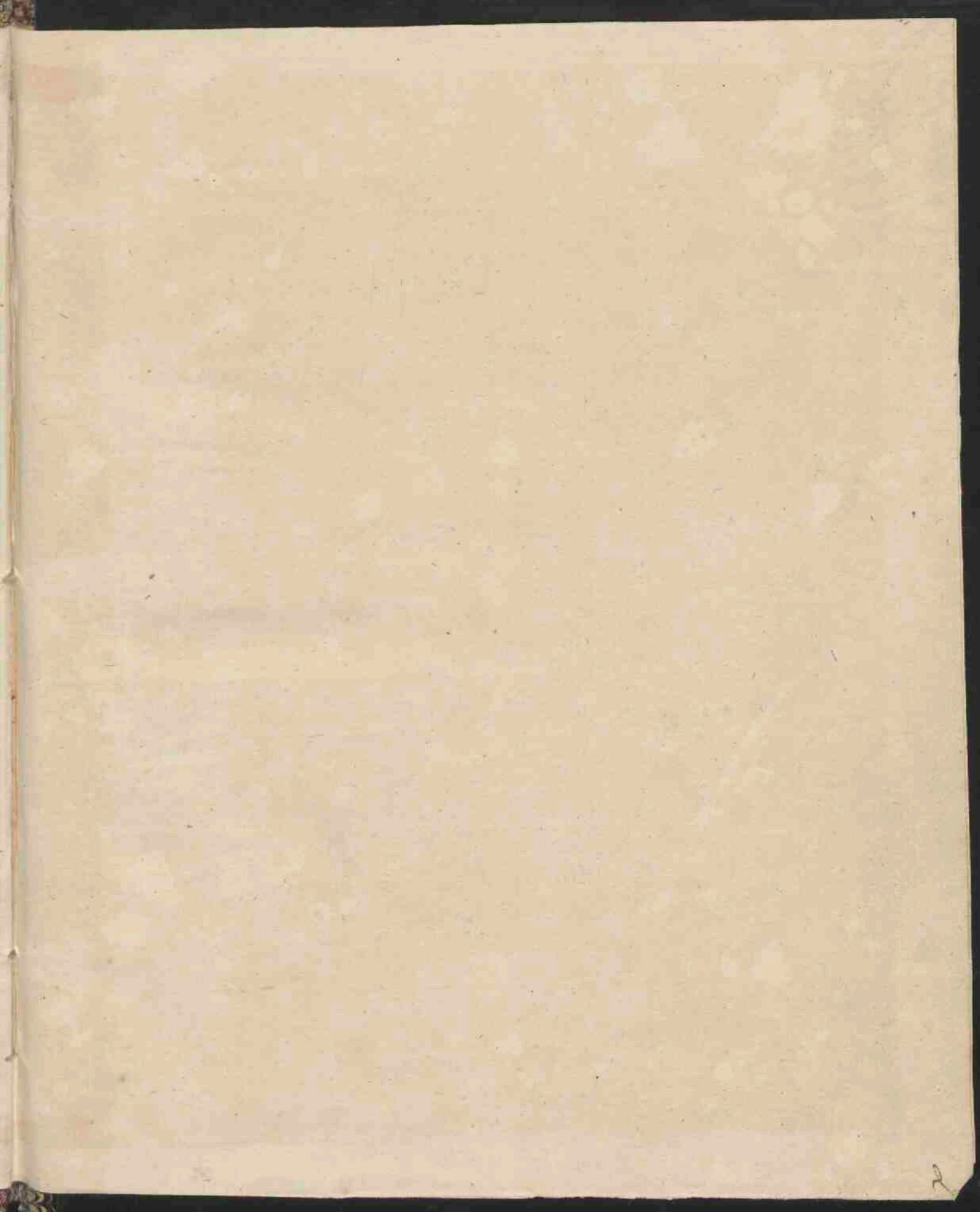
De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

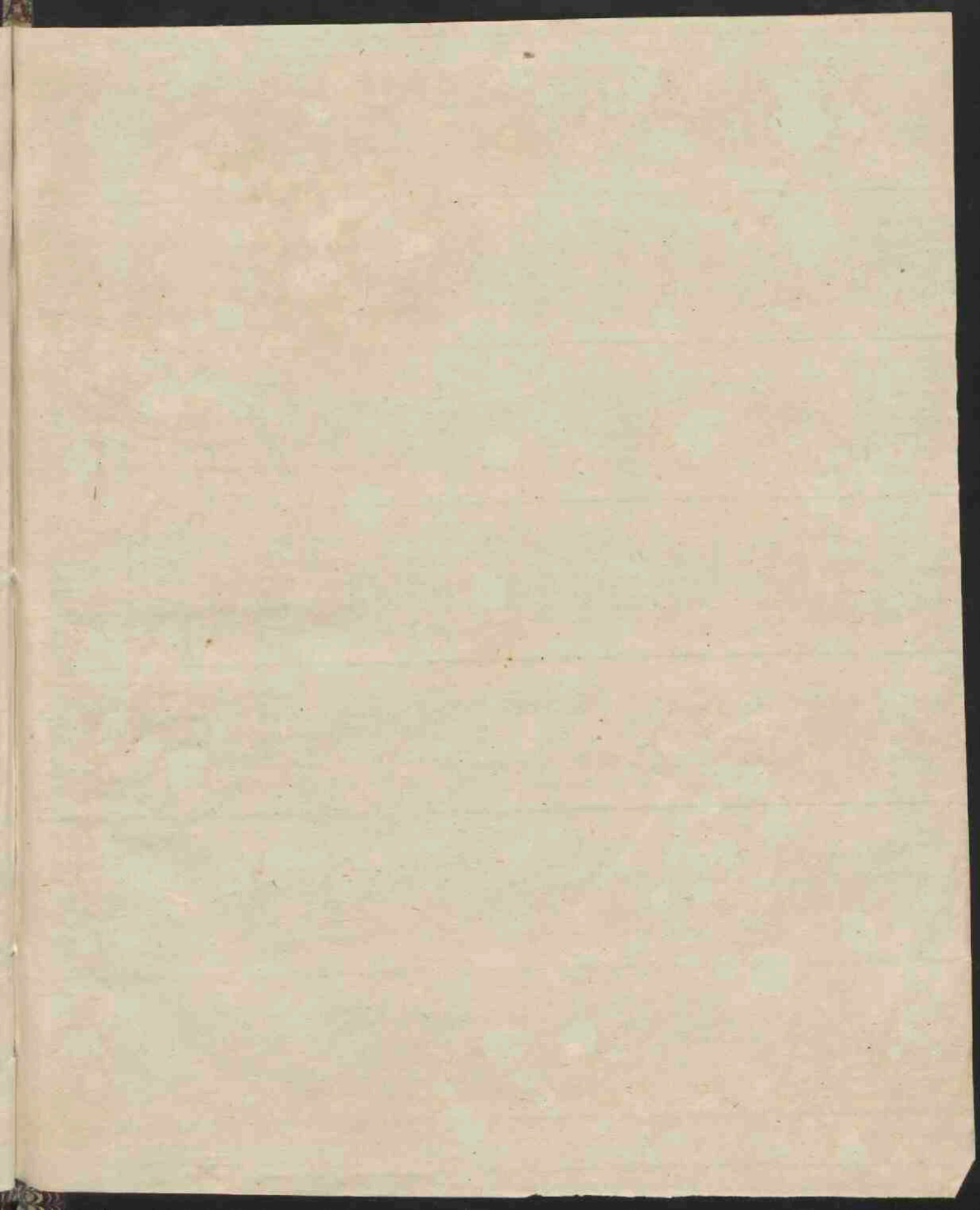

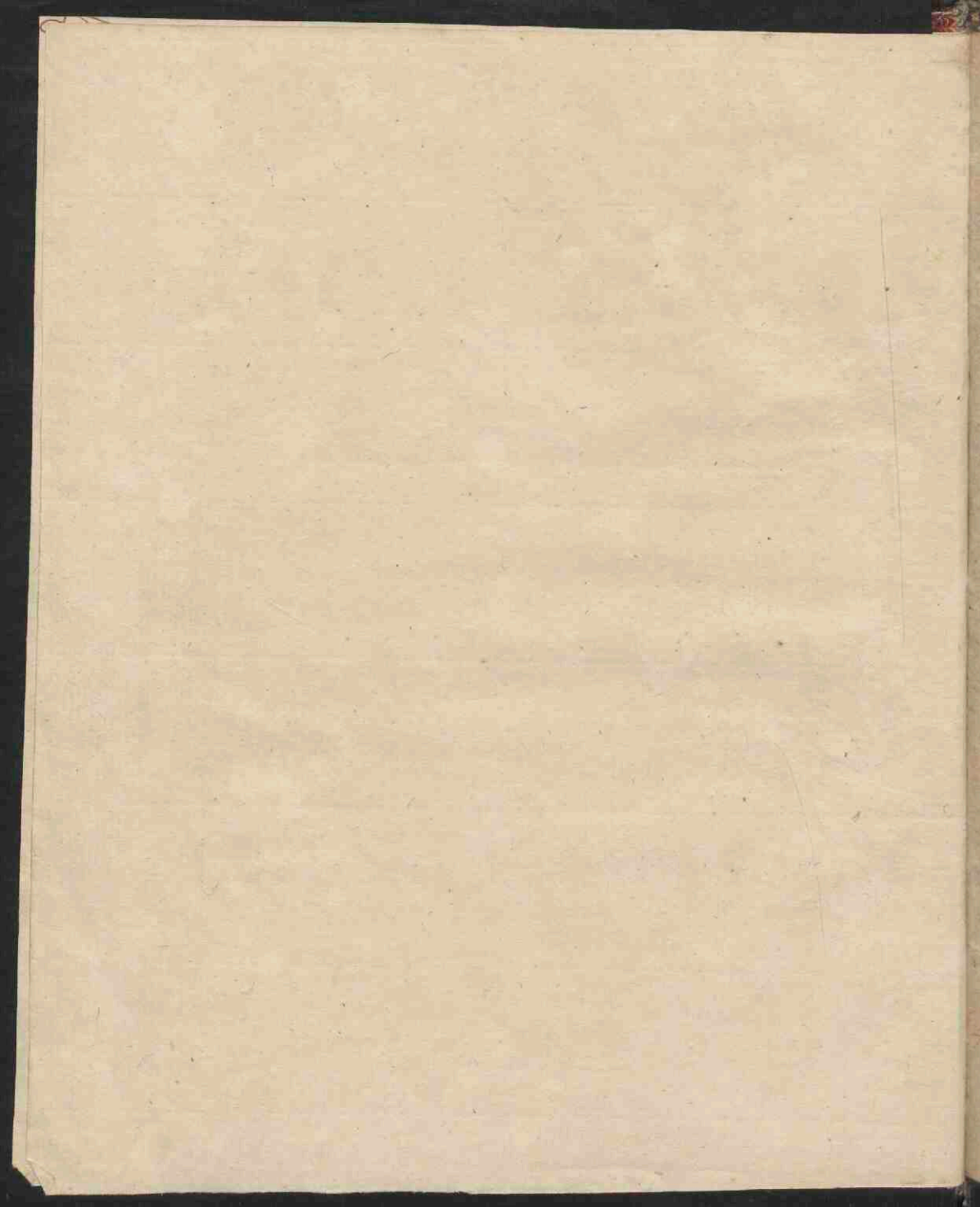
Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overleên

2001

EEN SCHOONE HISTORIE
VAN DE GOEDE
VROUWE
GRISELDIS.

Welke zeer zuiverlyk is om te leezen, ende spreekt
wat een mensch door patientie en geduld al
verwerven mag, die hem in tegenspoed
geduldiglyk gedraagt.

TE AMSTERDAM,
By B. KOENE, Boekdrukker in de Boomstraat.

EEN ZELVDE HISTORIE

VAN DE CORDE

V R O W E

CRISTENDIS

Wat een zinnelyk is om te lezen, ende te
leeren, door eenige van de
vrienden, die den in
gedinglyk geest

AMSTERDAM

in de Boekhandel

EEN SCHOONE HISTORIE

VAN DE GOEDE

V R O U W E

GRISELDIS.

Het was een Poët, die genaamt is Franciscus Paracha; deezze beschryft dat de eerste Markgrave van Salufen, Heere Gautier was. En deezze Markgrave was verzogt van zyn Volk en Onderzaaten, dat hy een wyf trouwen zoude: (want hy geen en hadde) tot dien einde, dat zyn Land na hem niet bleef ongeregeerd. Welke zaake hy zyn Onderzaaten consenteerde, en beloofde henlieden zig te voorzien van een wyf, en die zodra te tronwen als hy maar konde, mits dat hy ze wilde kiezen naar zyn genoegen. En verzogt dierhalven aan zyne Onderzaaten, wat wyf hy zou kiezen, dat zy die niet min eere en waardigheden bewyzen zouden, dan of hy nam een Konings dogter, en dat niemand van henlieden zo stout zoude zyn, die woorden of werk maakte van den wyve die hy kiezen of neemen zoude, iets te beledigen; 't welk zy haaren Heere consenteerde en beloofde.

In die zaaken aldus overeengekomen zynde, nam Gautier den dag waar, om te volbrengen zyn belofte, en deed by tyds de middelen bereiden, en ordeneerde al dat geene dat hem tot de bruiloft oorbaarlyk en behoefstig zou wezen. 't Is waar, dat niet verre van zyn paleis stond een dorpien, daarin woonende zeer weinige arme lieden, onder andere was daar een man, die de allerarmste was, dewelke Jan de Nicole heette, die een dogter had, Grifeldis geheeten, die zeer schoon en deugdelyk was, en leefde zeer zoberlyk, en was in groote

armoede opgevoed, niet wetende wat weelde of gemak was. Dit hadt Gautier van deeze maagd dikwils gemerkt, ende hoe naarstig zy met alle ootmoedigheid haare vader in zyne armoede diende, ende maakte zyn harde bedde, ende bereiden zyn spyze na zynen armen staat, ende pleeg te hoeden een weinig schaapen, die haaren vader toebehoorde. Ende Gautier wilde hebben deeze voorzeide maagd, genaamd Grifeldis, ende anders geen. Ende als de dag kwam die Gautier zynen volke gesteld hadde, heeft hy doen maaken en bereiden Kroonhoeden, Ringen van Goude, ende zeer kostelyke Kleederen, na een wyf van alzucker grootte en lengte als hem best dagt dat Grifeldis was. Ende op dien dag hadde hy vergaderd al zyn hooge maagen en vrienden, ende de notabelste van zyn Onderzaaten. Ende omtrent der noenen toog hy met deze Lieden uit zyn paleis, regt of hy wilde tegenvaren zyne Bruid, ende nog wist niemand dan hy wie de bruid was, of wezen zoude; ende al was 't hem dikwils gevraagd wie de Bruid wezen zoude, hy en haddet niemand willen zeggen. Daarna kwam hy met dit gezelschap in het voorzeide dorp, voor de deur van Jan de Nicole, vader van gemelde Grifeldis, ende hy hield stille voor de deure. Ende Grifeldis kwam van buiten in, met een kanne water op haar schouderen, ende ging alzo in haars vaders huis. Ende Gautier vraagde haar waar dat haaren vader was? Zy neeg hem eerzaamelyk toe, en zeide: Heer, hy is in huis. Ende Gautier zeide haar, zegt hem dat hy hier buiten komt met my spreken; ende zy deed alzo, ende haar vader kwam spreken tegen hem. Toen nam hy haaren vader by de hand, ende ging met hem aan de zyde, en vraagde hem: of hy hem zoude willen geeven zyn dogter tot een huisvrouw. De arme man en wist niet wat hy zeggen zoude zo beschaamd was hy. Ten laastten antwoorde hy, ende zeide: ik en behoore niet te willen dat contrarie is van uwer believeen, want gy zyt mynen geregtigen Heere. Toe zeide Gautier, het is genoeg, laat ons daar binnen gaan, ik zal 't haar vraagen in uw presentie, of haaren wille ook alzo is. Grifeldis zag den grooten Heer komen in haar klein

klein huisken, en was zeer beschaamd. Doe zeide Gautier: 't gelieft uw vader ende my dat gy myn wyf zult zyn, ik hoope het zal u ook believen. Maar ik wil u vraagen, of 't u ook belieft, dat ik u neeme tot een wyf; of gy u leven lang altoos bereid zult wezen te doen ende te laten dat my believen zal, en gelyk te stellen uwen wille in de mynen, ende al wat ik met u doen wil, dat gy dat in dank aanneemen zult, ende bydelyk aangaan, zonder iet daar tegen te doen of te zeggen. Tot welken zy aldus antwoorde, en zeide: Heere, ik weet dat ik niet waardig ben zoo groote eere; maar is 't alzo uw believe, ende myn geluk; weest dan zeker dat ik anders niet doen, ofte denken en zal te doen, dat u contrarie zyn zal na myn vermogen. Ende gy zult my alzo veel mogen doen, dat, al ware 't gy my deed sterven, ik zulks in dank zoude aanneemen. Gautier zeide: het is my genoeg, en leiden ze uit dat arme huisken, voor dat volk dat daar buiten hem opwagte, ende zeide: ziet hier uw Vrouwe, wild deeze eeren ende lief hebben; hebt gy my lief, hebt haar insgelyks lief. Ende terstond was Grifeldis by de vrouwen, (die Gautier daar had doen komen,) om ontkleed te worden van haar armen habyt, ende werd verkleed met kostelyke en dierbaare kleederen, van boven tot beneden. Als zy nu aldus verkleed en opgecierd was, zoo scheen zy gelyk eene Godinne van uitneemende schoonheid. Haar hair was gelyk goud, en op haar hoofd had zy een kroone, ende ten aanzien van al het volk stak hy haar aan den vinger eenen ring van Goud, en deed haar alzo ondertrouwen; en aldus stelde hy ze op een jong wit paard, en reeden te zaamen naar zyn paleis.

Hoe ende met wat statie Gautier de Markgrave van Salufen zyn Bruid trouwde, en wat daar bedreven wierd.

Als deze dingen daar wy afgesproken hebben aldus geschied waren, zo liet Gautier zonder vertrek gereedschap maaken tot de bruiloft; hy liet daar komen een Bischop, Priesteren en Klerken, om het werk dat hy begonnen hadde, eerlyk te volbrengen. Als zyn hof aldus ten vollen daartoe bereid was, zo is hy gegaan met al zyn Vrienden ende Edelen om zyn Bruid te trouwen, met zulk een eere, als of hy genomen had een Konings dogter. Daar was zeer groote blydchap onder het volk, en veele verwonderde zich. Nooit en hadden zy zo schoone staatsie gezien in den Lande, als daar bedreven was. Dit aldus geschied zynde, en wettelyk met volle rechten der Heilige Kerke zyn Bruid getrouwd hebbende, zo

zyn

zyn ze alle met blydschap ten Hove weder gekeerd, alwaar 't zo schoon en kostelyk was, als of men daar een Keizer zoude getracteed en ontfangen hebben. Daar waren verzameld veele edele Heeren, Jonkbeeren en Baronnen, Vrouwen ende Jonkvrouwen; daar was zeer groote vreugde, en men hield daar open Hof, ende een iegelyk was daar welkom, van waar ze ook kwamen, zo lang als dit Feest duurde. Als deeze dingen met groote blydschap volbragt waren, zo zyn ze al te zamen gescheiden, en een iegelyk vertrok weder naar zyn Land. Grifeldis gedroeg zich in haar huwelyk alzo wysfelyk en zedig, dat zy scheen te weezen van hoogen afkomst, en edele geslagte, en die ze niet gekend of gezien en hadden, nog haaren vader, nog haar geslagte, hy had gemeend dat ze geweest ware een Konings dogter, en zy scheen eer opgevoert te weezen in een Konings paleis, dan elders; en zy deeden Gautier groote eere dat hy ze tot een wyf genomen hadde. Zy maakte in absentie van haaren Heere ook peys daar 't van nooden was, en beviel na verloop van tyd van eene dogter. Toen de dogter drie jaaren oud was, kwam Gautier tot haar, toornig schynende, en zeide: Grifeldis, gy weet hoe gy gekomen zyt in myn huis; al is 't dat ik u lief heb, myn Edelen en hebben u niet al te lief, byzonder om dat gy een kind by my hebt, en om dat zy onderdanig moeten weezen zulk een Vrouwe als gy zyt, van zulk eene kleine en nederige geslagte als gy zyt; daarom moet ik, om vrede met haar te houden, haarlieder wille met uw dogter doen, zo beveel ik u, dat gy lydzaam zyt in al het geen dat ik u doenzal, naar het my beleeft, en gelyk gy my beloofd hebt. Op het welke Grifeldis haar zeer wysfelyk heeft gedragen, haar niet eens droevig gelaatende, en zeide aldus: gy zyt mynen Heere, deeze dogter en ik ook, zyn uwe; aldus moogt gy met het geene het uwe is, vryelyk uwen wille doen, en 't geene u behaaglyk is, ik en wil geen ongeneugte maaken; ik begeer niet meer te hebben dan uwe vriendschap, ende ik dugte niet meer te verliezen dan u, ende dat is geplant in myn herte, ende zal ook in my blyven tot de dood toe.

Hoe Gautier zyn dogter van Grifeldis liet haalen;
en maakte maniere of hy ze dooden wou.

Gautier dit gezegd hebbende, scheidde al droevig van haar, ende hy koos uit eenen dienaar die geheim was; om aan Grifeldis haar kamer te zenden, dien hy gezegd had wat hy doen zoude.

Deeze dienaar kwam in de kamer, en zeide: lieve Vrouwe, vergeeft my dat ik doen zal, want ik 't doen moet; myn Heere heeft my bevolen te neemen uw jonge dogter, en zyn laatste bevel en durfde hy niet zeggen, maar hy maakte een droevig gelaat. Grifeldis verdroeg 't lydzaamlyk, nogtans meende zy dat hy het dooden zoude, om de woorden dien zy van haaren man gehoord had, ende zy weende of maakte geen droevig gelaat, al had ze nogtans anders niet dan een voedster geweest, 't ware verdrietelyk geweest. Zy nam haar dogter in haar armen, en beklaagde ze zeer, ende zag op haar, kuste ze, ende maakten een kruis voor haar voorhoofd, ende gaf ze den dienaar, gaat ende doet dat uw Heere u bevolen heeft, maar ik bidde u dat dit jonge lighaam niet gegeten worde, ten zy van de beesten en vogelen. De dienaar nam deeze jonge dogter, en droeg ze: zyn Heere zeide hem alle de woorden die tussehen de vrouwe en hem gevallen ware, ende alle maniere van ootmoedigheid, waarover de Heere hem grootlyks verwonderde, ende deede 't kind kleeden, ende beval zynen dienaar, dat hy 't kind zoude voeren te Buenen, aan de Gravinne zyn zuster, ende dat hy haar bad dat zy het kind zoetelyk ophield, en dat zy het wilde leeren in goede zeden, en boven al dat zy niemand te kennen en geeven wiens kind dat het was. Dit gedaan zynde, wagtete Gautier, en deede zyn Vrouwe heimelyk wagten, of zy eenige droefheid had of maakte om deeze zaak, maar men konde aan haar niet vinden, dan dat ze alzo onderdanig haaren man, en zo blyde tegen een iegelyk was, als zy te voorren geweest hadde, nog zelve nooit een woord daar af en vermaande; en die ze zowel niet gekend en hadde, zoude gemeent hebben dat ze geen minne ofte ontfermenis op haar kind en hadde.

Hoe

Hoe Gautier met zyn Zoon in alle maniere deed,
zo als hy met zyn Dogter gedaan had.

Binnen vier jaaren daar na werd zy weder Moeder van een jonge Zoone, waar over de Vader en al zyn Volk zeer blyde waren. Ende als deeze Zoone driejaaren oud was, deed hy aan denzelven 't geen hy te vooren aan zyn Dagter gedaan had, om daar door zyn wyf te beproeven. Ende daar in gedroeg Grifeldis haar als te vooren, of nog meer bedaardelyk. Daarna wierd dat Kind gelyk dat andere Kind gezonden te Buenen, naar Gautier zyn voorzeide Zuster, om aldaar opgehouden te worden; ende niemand wist wie heeze twee Kinderen toebehoorde, behalven Gautier, de Cravinne zyn Zuster, en de Dienaar die ze daar gebragt had. Als dit geschied was, begonnen de Edelen van Gautier zeer te murmureeren, en haaren Heer te verdenken, ende zeide dat hy zyn Kinderen heimelyk vermoord had, om dat hy hem schaamde dat zy van zo nederig en klein geslagte gekomen waren, van haar Moeders wegen. Niettegenstaande dit alles bleef hy gestadig in zyne meening om zyn Wyf te beproeven, die hy nooit anders en vond dan altoos bly en bedaardelyk, ende zy bleef voor hem even onderdanig en ootmoedig als te vooren, niet blyde of droeviger op den eenen tyd als op den anderen, maar altyd in een humeur. Als dan aldus geleden waren 12 jaaren; dat die voorsz. Dogter gebooren was, zo deed Gautier de nieuwe maare rondgaan dat hy had gezonden brieven om te scheiden van zynen Wyve, ende een ander te neemen. Welke tyding tot Grifeldis kwam, die daar geene mentie af maakte, of ongenoegen toonde voor haaren Man, in den welken zy gesteld had al haar wille. Gautier zond daarna tot Buenen, om zyn Zoon en Dogter, en deed ze haalen met grooter statie. Zyn Dogter was toen 12 jaaren oud; egter deed hy rondgaan de nieuwe maare dat deeze Dogter zoude worden zyn Wyf. En om zyn Vrouw nog beter te beproeven, riep hy haar voor zich, in tegenwoordigheid van haar Gezin, en zeide tot haar: ik had groot genoegen in ons Huwelyk, en in uw deugd, bedaardheid en wezen, maar ik had en heb nog aanmerking op

de kleinheid van uw geslagt, en 't behoord niet dat myn Land en Volk na myn geregeerd zoude worden van zulk een gering geslagte; en daarom ben ik alrede in gelofte met een andere Wyve, die nu al op de weg is om hier te komen, en hier in 't kort zal zyn. Ik heb wel geweeten dat na veel geluks veel ongeluk kwam, en alzo is 't met u ende my. Als myn Bruid hier komt, ruimt voor haar, ende maakt u gereed om weg te trekken in uw eerste woning, zonder iet te murmureeren, en draagt weg 't geene dat gy hier gebragt hebt, en laat hier dat gy van my hebt, fortuin en is geen erve. Grifeldis antwoordde en zeide: altyd heb ik wel gepeinst en geweeten dat uwe hoogheid en edelheid, en myne geringheid en armoede geen gelykenis na uwe afkomst en huize was; daarom heb ik met geduld alles verdraagen, ende ik en agte my niet waardig uw Wyf te zyn, nog zelve uw dienstmaagt te weezen; en in uw huis, daar gy my maakte een Vrouwe, heb ik altoos als een Martha ofte als een Dinstboode verkeerdt. Ende van dien tyd af dat ik met u was, ben ik geëerd geweest in uwen naame, 't geen ik niet waardig was, waarvoor ik u dank zegge, en u toebrengende alle lof en eere; ende ik ben bereid met goeder herte ende zonder murmureeren weder te keeren in 't arm huisken myns Vaders, daar zal ik verder myne dagen doorbrengen, en daar sterven als een zuivere en eerlyke Weduwe, en als de geene die geen Wyf en was van zulk een Edel Mogende ende groote Heere. Uwen nieuwe Wyve, de Bruid, zal ik gaarne ruimen, en myne waardigheid overgeven, biddende dat zy geluk by u brenge en vinde. Ende aangaande 't geene dat gy my bevolen hebt, om weg te draagen dat ik hier bragt en te laten dat het uwe is: ik en hebbe niet vergeeten dat ik in voorleden tyden, als ik uw Wyf wierd, dat ik ontkleed wierd voor myn Vaders huis van myn arm habyt, ende gekleed wierd met kostelyke kleederen, en alzo kwam ik hier. Aldus bragt ik niets met my dat het myne was, dan armoede, getrouwigheid en zuiverheid. Ende gelyk ik myn arme voorzeide habyt voor u allen liet, zo zal ik my ontkleeden, ende laten dit eerzame habyt. Daarop deed zy haare kleederen uit, en gaf ze Gautier over; ook den ring daar zy mede getrouwd

trouwd was, ende alle andere Kleederen, Ringen en Juweelen, welke ik dagt myne te zyn, Heer, die zyn in uw kamer. Ik kwam naakt uit myns Vaders huis, naakt zal ik daar wederom in keeren. Maar ik hoope dat uw eerwaardige Heere zich ontfermen zal, dat dit lighaam, daar ik uwe Kinderen in gedragen hebbe, niet naakt zal gezien worden van den Volke. Daarom bidde ik u, en nergens anders om dan om de waardigheid myns maagdoms, die ik by u bragt, en niet weder mag draagen, dat het uw Eerwaardigheid gelieven wil my te geeven dat hembdeken, op dat gedekt mag zyn het lighaam van haar die onlangs uw Wyf pleeg te zyn. Gautier die jammerde hier op zeer, dat hy werd schreyende; maar hy keerde zich om, op dat Grifeldis het niet merken zoude. Ende zodra hy weer spreken mogt, zeide hy: houd ende neemt uw hembdeken; waarvoor zy hem zeer bedankten, en toen ontkleedde zy haar zelve terstond naakt tot den hembde toe. Ende toen ging ze, en scheidde also met bloote voeten,

ten, ende met bloote hoofden, uit het paleis. Ende al het Volk volgde haar al schreiende na, en beklaagde haar, dat haar avontuur alzo contrarie was uitgevallen. Ende Grifeldis ging al stiltzwygende, vol deugdzaamheid en goedigheid, naa haar Vaders huis, dewelke nu reeds oud van dagen was, en had van dien tyd af, dat zy uit haar Vadershuis ging, altoos geagt ende wel gehouden haar oude habyt, dat zy aandeed nu zy van hem scheidde; want haar lag altoos in den zin, dat het alzo komen konde, gelyk het nu gekomen is.

Ende als haar oude Vader het gerucht van den Volke voor zyn deur hoorde, zo zag hy uit, en vernam zyn dogter Grifeldis in zulken staat als voorzeid is. Toen keerde hy in zyn huis, en haalde haar oude kleederen, die zy te vooren pleeg te draagen, en dekte daar mede haar naaktelyf, zo goed als hy konde, ende in dien toestand bleef zy een wyle tyds, dienende haar Vader met ootmoedigheid en onderdanigheid, met veel reverentie ende eere, bewyzende grooter naartigheid als zy ooit te vooren gedaan hadde.

Binnen deezemiddel-tyden zo genaakte zeer den Lande van Salufen, de Graave en de Gravinne van Buenen, die met hen bragten die voorseide Kinderen, waarvan de Dogter heet de Bruid van den voormelden Markgraave, geheeten Gautiere. Ende daar liepen groote maare van de Bruiloft en van de Feesten die daar weezen zoude. Des daags te vooren, eer dat zy kwamen, ontbood Gautier voor hem Grifeldis, welke voor hem kwam, en zeide tot haar: ik wil dat deze jonge Maagd, die myn Huisvrouw worden zal, staatiglyk worde ontfange; zy zal morgen hier ter maaltyd komen, en de Heeren en Vrouwen komen met haar, en moeten elk na haar waarde worden ontfangen. Ik heb u hiertoe geordineerd, al is 't dat gy armoedig gekleed zyt. Volbrengt mynen last, en ontfangt myne gasten. Gy kend en weet wat myn manier is. Grifeldis antwoorde hem zoetelyk, en zeide: Heere, ik zal het gaarne doen, met goeder herten en begeerten, en wat gy my wilt beveelen, dat zal ik volbrengen naar myne magt.

Ende in de hand nam zy een bezem en andere instrumenten en gereedschappen, om 't huis en de zaale schoon te maaken, en daarna ging zy ordonneeren om te stellen de tafel en schraagen, en gaf de andere dienaars een goed exempel om desgelyks te doen. Des anderen daags, omtrent den Tertik-tyd, zo kwamen die voorfa. Kinderen met den Graave en Graavinne van Buenen, daar tegen al het Volk ging, meenende dat deeze Kinderen de voorzeide Maagd toebehoorde, tot groot wonder van haare schoonheid, en sommige zeiden dat Gautier wel gedaan had, dat hy zyn huwelyk had gewisfeld, en neemen zoude die edele schoone Maagd, die zy hielden voor een Dogter van den Graave en Graavinne van Buenen. Grifeldis was zorgvuldig om alle dingen te ordonneeren en te schikken, dat alle de geenen die 't zagen, met lof ende eere van haar spraken, en zich verwonderde dat zo een arm Wyf uit haar zelve zo goed bestier en ordonnantie konde geeven; en toen de Bruid in kwam, ging zy haar blymoediglyk tegen, zeggende: myn Eerwaardige Vrouwe! welkom zo moet gy zyn. En desgelyks ontving zy alle de andere die met de Maagd tot het Feest kwamen.

Hoe Gautier Grifeldis te kennen gaf, dat de Bruid die hy gehaald had zyn Dogter was.

Als Gautier dan met de Maagd, zyn Dogter, en de andere Heeren en Vrouwe over maalyd zat, zo riep hy voor zich Grifeldis, en zeide al schempende Grifeldis, wat dunkt u van myn Bruid, is zy niet schoon en genoeglyk. Grifeldis antwoordde en zeide: zeker, Heer, gy had geen schoonder nog edeler mogen vinden. Ik wensche dat gy met vrede en geluk te zaamen moogt leeven; en bidde u dat gy deeze Vrouwe zo hard niet zyt als gy waart uwen anderen Wyve. Want deeze is jonger en teder, ende fraaijer gehouden dan de andere was, en zy zou 't ook niet verdraagen kunnen. Als Gautier verstond en merkte die groote bedaardheid en ootmoedigheid van haar, zo wilde hy zig niet langer bedenken, maar stond op, en openbaarde zig voor haar allen, en zeide: myn Gri-

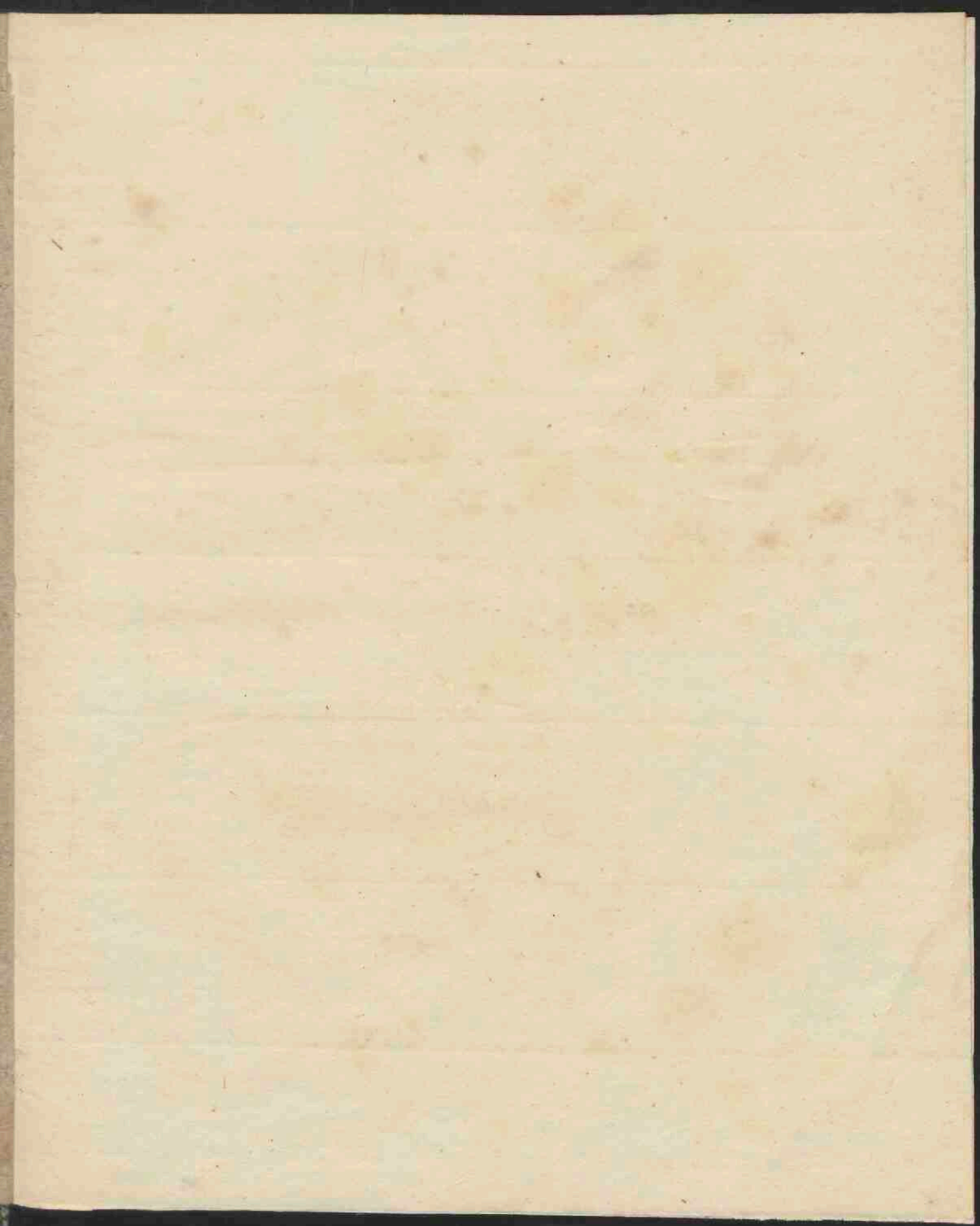
Grifeldis, myn Wyf, ik heb u genoeg beproeft geplaagd, en bevonden uwe getrouwigheid en bedaardheid: ik meene dat'er nu geen Man op de Aarde is leevende, die zo veel met zyn Wyf beproefd heeft als ik met u gedaan hebbe. En dit gezegd hebbende, nam hy haar in zyne armen, en omhelsde ze. Doen wierden zy beide zo beschaamd gelyk een Mensch die daar ontwaakt uit een wonderlyke droom. Ende Gautier zeide voort: Grifeldis, gy zyt myn Wyf alleen, en anders en heb geen gehad, en zo lang als gy leeft zal het geen anderzyn. Deeze Maagd, die gy hier ziet voor myn Bruid, is uw Dogter en de myne; en deeze jonge Man, diemen houdt voor myn Zusters Zoon, de Graavinne van Buenen, is ons beider Kind, welke twee Kinderen gy altoos hebt gemeend verlooren te weezen, en nu hebt gy ze te zaamen weder gevonden, en ik wil dat elk weeten zal dat ik nooit gedagt heb myne Kinderen te dooden; maar ik heb dit gedaan om u te onderzoeken en te beproeven. Als Grifeldis dit hoorde, viel zy van blydschap in onmagt neder, als van haar zelve niet weetende. Ende als zy tot haar zelve kwam, zo en konde zy haar zelve niet verzaaden van 't omhelzen en kussen haarer Kinderen. De Vrouwen en Jonkvrouwen namen Grifelde, en leide haar in een kamer, daar zy ontkleed wierd van haare geringen kleedagien, en met schoone en kostbaare kleederen gekleed wierd, gelyk zy pleeg te dragen ten tyde toen zy met haaren Man in 't Paleis woonde, en daarna in 't Land van Salufen, met groote blydschap en geneugte, by welke gelegenheid meenigen traan geweend wierd. En op diendag was het Feest meerder en grooter dan op de Bruiloft van Gautier en Grifeldis zelve. Daarna deed Gautier ten eersten in zyn Paleis wonen den meergemelde Jan de Nicole, Vader van Grifeldis, en hy hield hem al zyn leven lang in groote eere, en van te vooren scheen het als of hy hem niet achtete. En Gautier leefde met Grifeldis verscheide jaaren in liefde en vrede, en besteede haar Dogter zeer hooglyk en eerlyk. Ende na haar dood kwam dat Land van Salufen op haaren Zoon, die 't lange en wel regeerde.

Aldus ter conclusie mag ik wel zeggen, zo als ik in't begin gezegd hebbe, dat patientie is een groote deugd. Ende die hier patientie heeft, en God de wraake geeft, die zal daarvoor wel beloond worden, en aldus zynen wille verwerven, beter als of hy de wraak zelve deede. Ende word 't hem niet beloond in deeze waereld, dan zal 't hem beloond worden in het eeuwige leven, dat nog meer te pryzen is. Tot welk leven ons wil brengen de Vader, de Zoon en H. Geest, Amen.

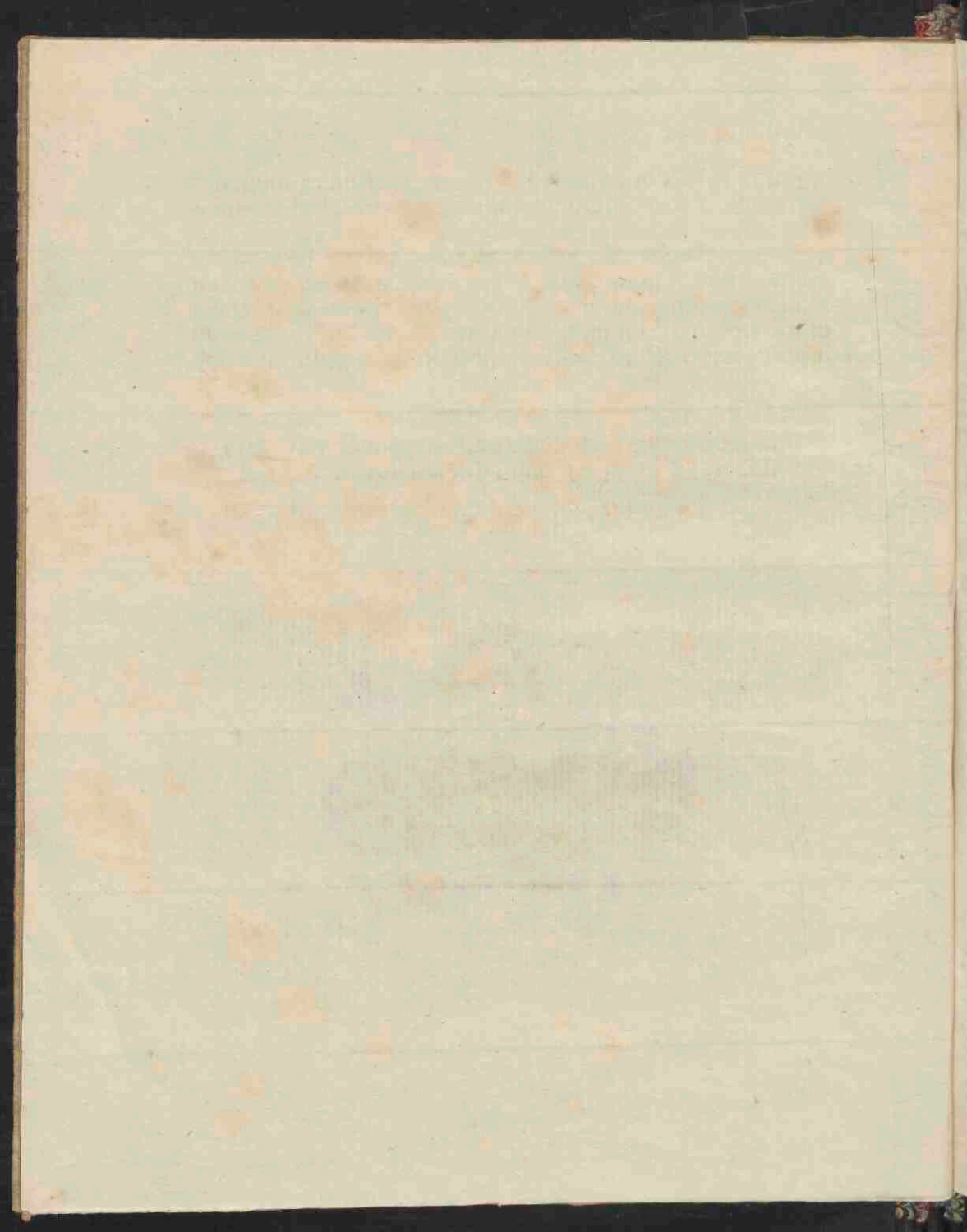
Dit Boekje is gevisiteert ende geapproveert by Hendrik van Dungen, Canonyk van onzer Vrouwne Kerke, te Antwerpen, den 10 July, MDCXII.

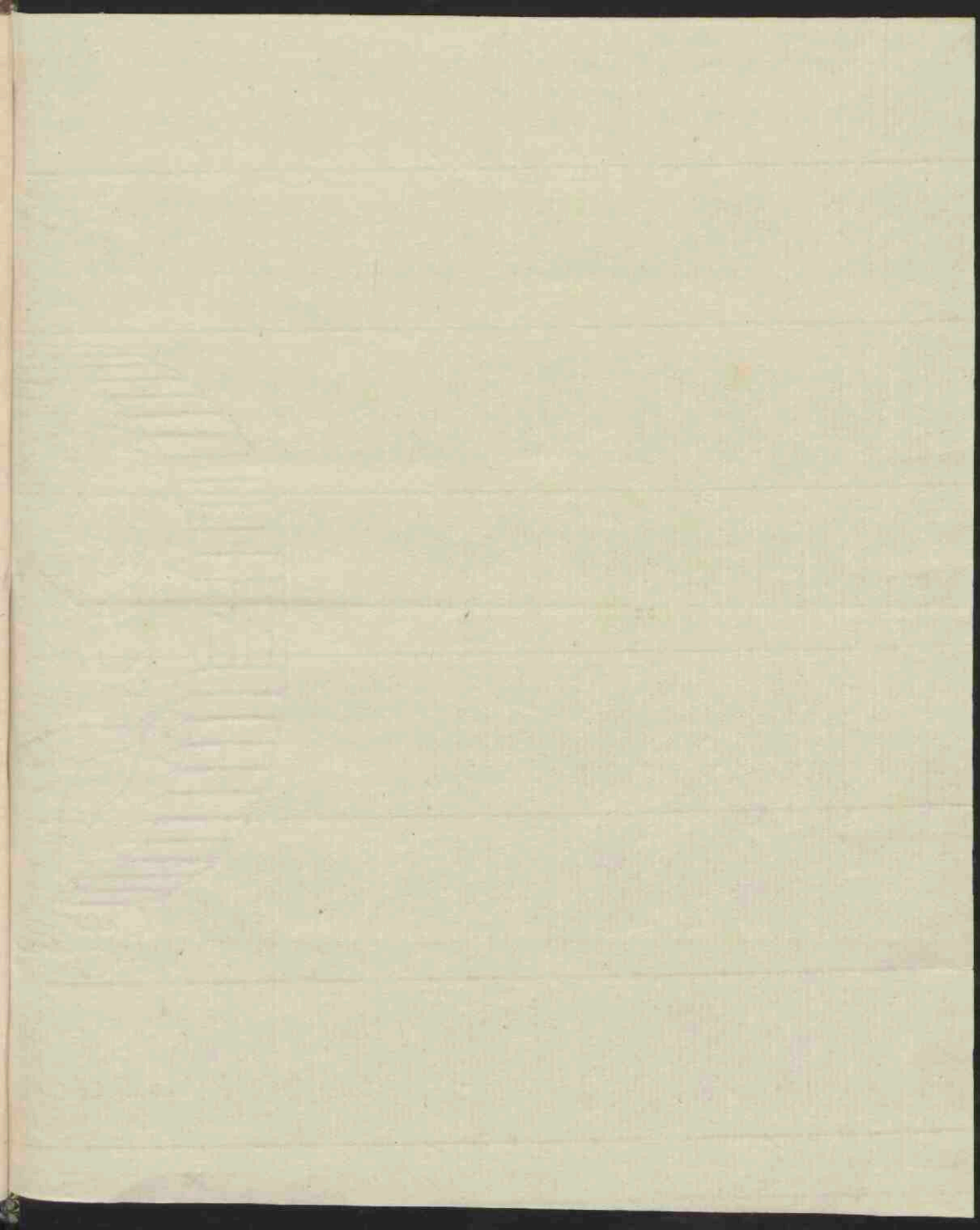
E Y N D E

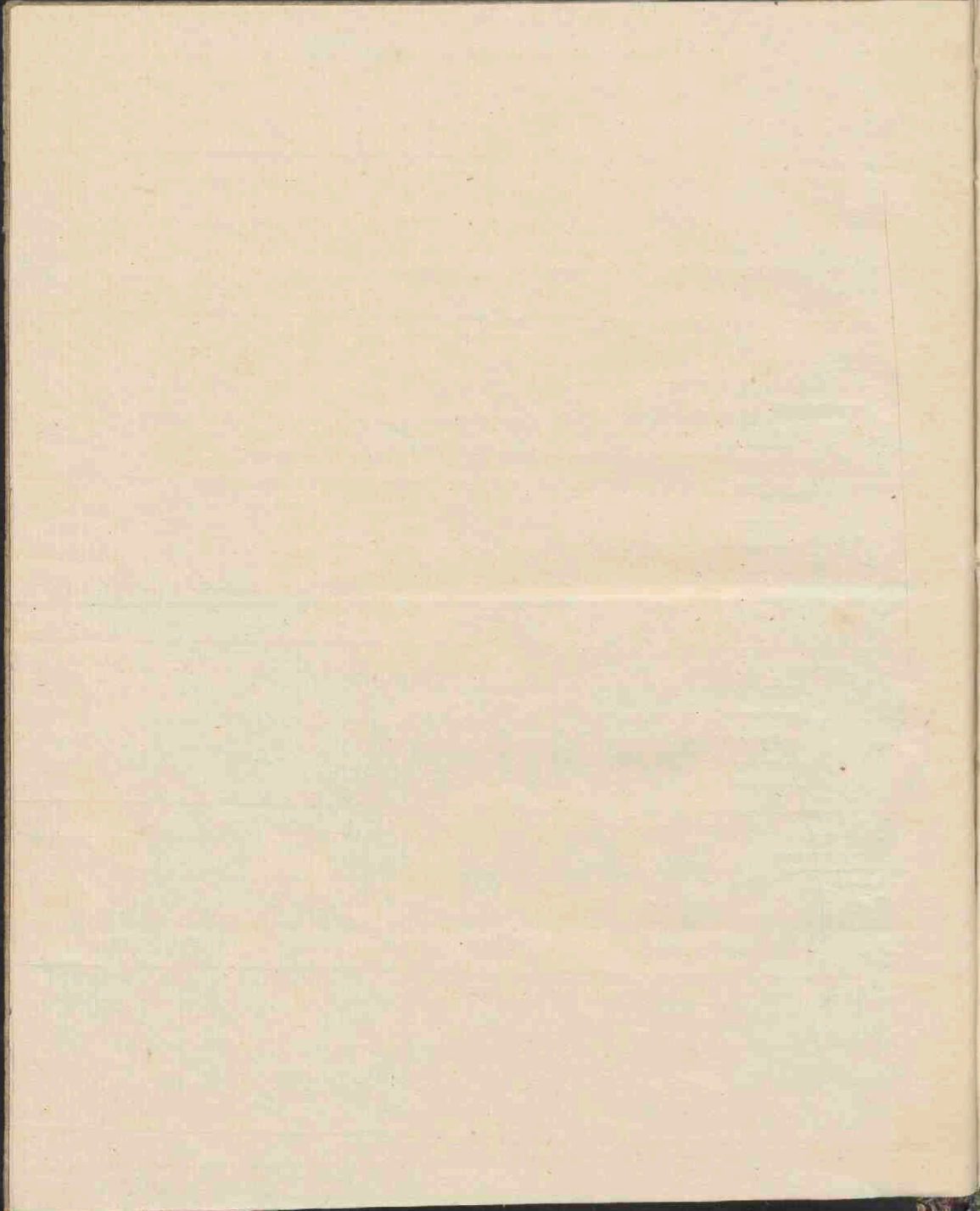

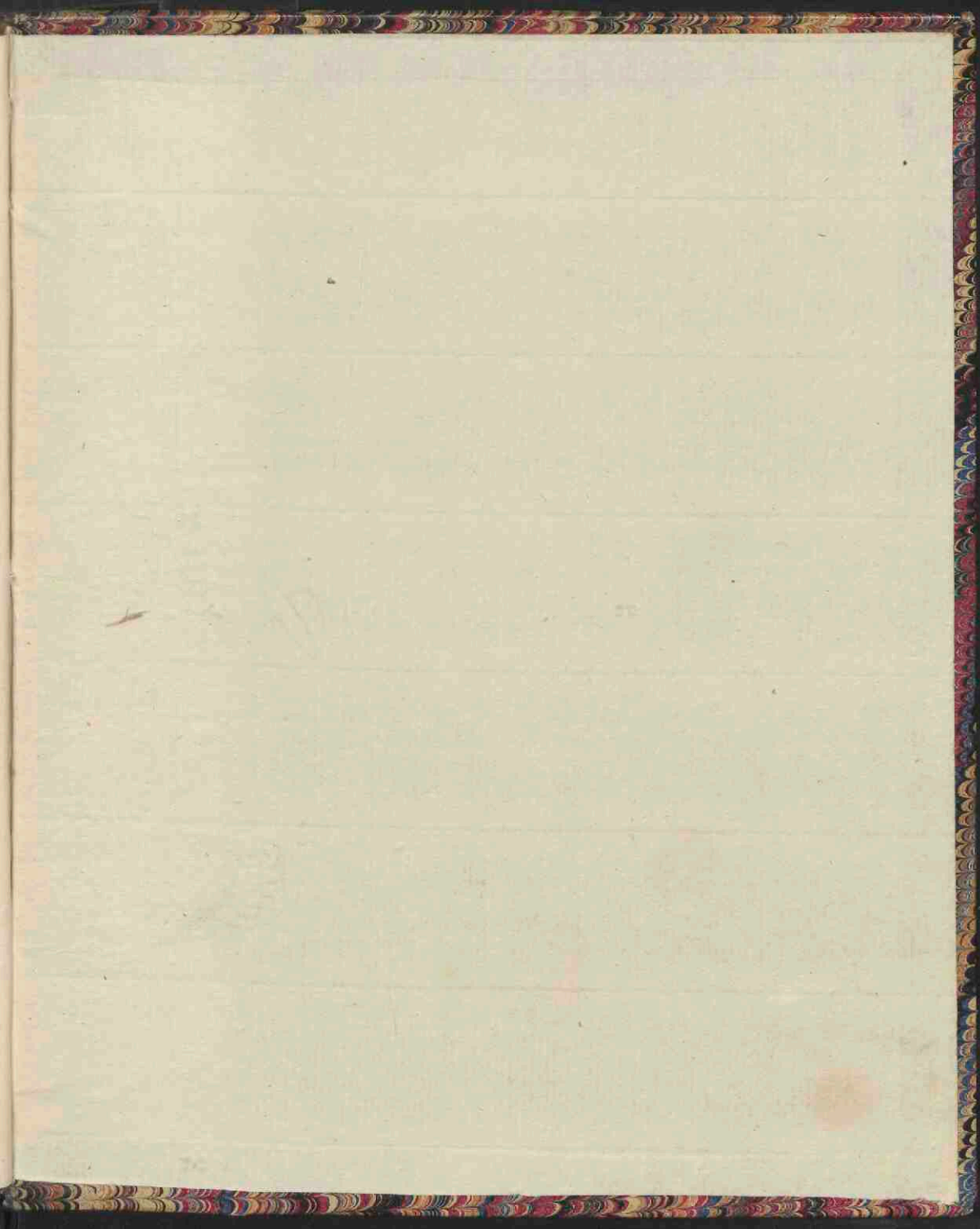

B^k M

Kast